

PÁL SÁNDOR ATTILA

Bujdosóének

Az útról letérve, befelé az erdő mentén,
az ér vonalát követve, az erdészházon is
túl a romos tanya. A lepattogzott fehér
meszelés, néhol méteres szakaszokon
szürke, porzó, szalmás vályogtéglák.
Házanyajegyek. Az épületig rövid, elvadult
gyep és három kiszáradt fa. A tető meg-
rogyva, hullámszik, mint a tenger. A barna,
fekete, szürke cserepek, mint cserzett bőr.
Az üvegszilánkos ablakkeretek, mint egy
részeg nyugalma. Bent, a fehér alapon zöld
mintás falon faszok, pinák, káromkodások.
Neonzöld töltényhüvelyek, csikkek, sörös-
üvegek a poros, döngölt padlón. Az egyik
átjáróban a nevem. A bejárat előtt a cserép-
halom úgy ropog, mint a friss hó. Körben a
fenyves, mint egy arctalan, mélyzöld tömeg.
A lemenő nap szétömlik mindenben, mint
a meleg húgy.

Bujdosóének

Az erkélyről nézem az éjszakai várost. Két templomtornyot
látok, füstölgő gyárkéményeket, utcai lámpák távoli és közeli
csillagait. A szemem úgy tükrözi a fényt, mint egy vadállaté.
Hűvös szél zúg a fülemben. Arra gondolok, hogy soha életemben
nem láthatom közvetlenül az arcom.

A vizes aszfalt nem különbözik a csillagtalan égtől. A hajam,
akár a borús fák zizegő lombja. Innen látok minden részletet.

A repedéseket a szemközi ház falán. A kezem minden ráncát.
A mohát a cserepeken. A villanykörték izzószálát.

Mikor bemegyek és lefekszem, érzem a levegő nehéz szagát.
És ráng egy ideg a szememben. És nyikorog az ágy.

